

De-a valma printre cuvinte

AlbAtros

De-a valma
visele mă năpădesc
în hohote, mă caută
o undă nebună ce-n cuget
ascunde rațiunii un vis,
o rază de soare
mă pune la-ncercare
luminii din mine oferindu-i părții
frumos amenajate,
tăcerii nu-i dă șanse să se ascundă
după un foc nestins.

Ce am??Nu știu!

Ce știu,e... că-n mine
idei țesute-n auriu își caută,
inspirând adânc,ieșirea,
un fel de revoltă
împotriva tăcerii cuvântului.

Ca oricine,
inima îi face loc iubirii,
țesând răvașe pline cu vise,
o adevărată încântare
în râul speranței de mai bine.

E ninsoarea cuvântului
din mine,lumina surâsului
pe marginea cuvântului
ce licăre dulce,un vis,
mult prea departe
de-o stâncă
ce putea devenii prăpastie,
e pe-un tărâm de vis
în care tu,m-ai curprins
în brațele tale departe de abis.

De-ai vrea să mă dezimierzi,
prin gânduri cu-o șoaptă,
revino în răcoarea dimineții
licăre-mi un vis
și-n brațe te voi cuprinde.

Privind pe sub gene,agale,
cuvintele, suflarea dezimiardă,
cu-n vis,din străfundul gând,
ce râde,
punând întrebări răzlețe
ce-atinge o clipă un joc,
ce-mpinge iubirea
în nuanțe variate de culori,
ce-mpresoară sentimente
înflorind frumosul din noi,
un fel de provocări
în cascade
dăruind sentimente
ce ascund tacerea
ce se strecura între noi...

O vezi pierdută,zâmbind,
te-amuzi de jocul ce devenise
glasul tăcerii,
nu știi ce simt și te-ntrebi:
Dragostea alături de-un înger,
e atât de frumoasă?

Vorbim aceeași limbă,
folosim aceleași cuvinte,
cu toate acestea
suntem percepuți diferit,
gândim diferit jocul iubirii,
format din litere înșiruite,
un amalgam de heroglifice
doar de noi știut.

Ah,cuvintele,
atât de simple dar sofisticate,
în același timp,
pot exprima o infinitate de semnificații
ale inexplicabilului și neînțeleșului
eveniment!?!...